

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123596032/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Badfolkene var ingen Steds at finde. Vi bankede flere Steder for-gæves paa, uden at faa andet Svar, end at her var ikke Logi for Landstrygere etc., ja et Sted kom en gammel, arrig Heks ud i mindre end Negligé og ønskede saa mange Ulykker over os, at vi, hvis en Fjerdedel deraf havde ramt os, vilde have været værre farne end Odysseus paa hele sin Omflakken.

Et andet Sted stod Døren paa Kiem. Neapolitaneren og jeg kigede ind og saa' da i det store Rum, belyst af en osende Lampe foran et Madonnabillede i en Niche, en hel Familie, bestaaende af voksne og Børn, Mand, Kone og et Par nydelige unge Piger, i et meget let Kostume, henslængte paa nogle Madrasser. Jeg vilde hurtigt trække mig tilbage, men den ufortrødne Italiener stødte først Døren helt op, greb saa nogle Akkorder paa Guitaren og sang nu med baldrende Stemme nogle skønne Strofer til de forvirrede skønne, der havde rejst sig over Ende og med lydelige Skrig fik hele den søvndrukne Familie paa Benene. Vi skyndte os af Sted til de andre, der imidlertid endelig havde fundet vort bortrømte Skibsmandskab, og efter en hel Del Anstrængelser lykkedes det vore forenede Kræfter at gøre vort Fartøj flot. Det var maaske ogsaa paa høje Tid, at vi kom til Søs, thi allerede viste sig flere dunkle Skikkelser, der styrede deres Gang ned mod Stranden, rimeligvis for at give Rolighedsforstyrrelserne en sidste Hilsen med paa Vejen. Jeg kom uvilkaarlig, ved her under saa fremmede og næsten eventyrlige Forhold at forlade Siciliens Østkyst, til at tænke paa Odysseus, der flygter med sit ene tiloversblevne Skib fra de „Mændedelæggende Læstrygoner“. Skikkelserne paa Stranden tog sig i det mindste i det usikre Lys helt overnaturlige ud, og paa Smaasten og Skældsord manglede det heller ikke.

Saaledes var vi igen paa Vejen til Katania. Vi gled for en let Brise hen over Middelhavets store, alvorfulde Flade, og efterhaanden som Livligheden gav efter for Søvnens retmæssige Krav, indfandt Stilheden fra Aftenens Begyndelse sig igen i sin fulde Udstrækning. Jeg laa agter ude ved det svagt knagende Ror, med Blikket ufravenåt heftet paa Ætnas mægtige Kegel, der i den usikre Maanetaage svømmede som et uhyre Luftsyn over den nære Kysts mørke, takkede Klippemure. Til Slutningen svømmede alt, Bjerger, Luft og Vand, hen i en eneste stor, uklar Masse. Sicilien syntes det Drømmeland, som det i Virkeligheden er, og jeg vaagnede først op til Virkeligheden igen, da Drømmen belystes af den opgaaende Sols klare, gennemtrængende Straaler.

Omtrent halvanden Mil forinden vi kom til Katania, hvor Jernbanen ophører, steg jeg af ved Accireale for at gøre en Skitse af den gamle, fra de normannisk-saracenske Kampe berømte Borg, Acci-

kastello, der ligger ude i Havet paa en fremspringende Klippe af kolossale Lavablokke. Seks mægtige Fjældstykker, nogle af dem formelige Smaaøer, beskylles udenfor denne maleriske Ruin af Middelhavets Bølger. Det er de „cyklopiske Klipper“, hvormed Polyphem saluterede Odysseus til Afsked, og i en af de Huler, der vender ud imod Havet, mellem Kystens vilde øde Lavamasser, var det altsaa, at de stakkels Grækere blev spiste, og at Odysseus hævnede sig paa Poseidons tølperagtige Søn. *Sic fata est!* Men hvor stor Homér egentlig er, følte jeg aldrig stærkere end her, hvor jeg havde Dramaets fuldstændige Dekoration for Øje, og her fik for første Gang Odysseus mytiske Figurer ret Kød og Blod i min Bevidsthed, ligesom det i de skotske Bjerge er hændet mig ved Makberth og Lear.

Da jeg ud paa Eftermiddagen havde min Skitse færdig, vandrede jeg med min Bagage paa Nakken hen ad den støvede strada rotabile videre til Catania, for dér at træffe sammen igen med min Rejsesælle S., der imidlertid skulde have afgjort sine Affærer. Det var næsten ganske hjemligt oven paa de bestandige Bjergture at gaa ned ad den slagne Landevej. Bønderne, jeg mødte fra Siettelandets omliggende Landsbyer, saa' ogsaa langt fra saa røveragtige ud som deres Landsmænd i Bjergene. Alle var klædte med Omhu, og medens nogle red paa broget udstaferede Æsler, jøllede andre med lystige Hilsener forbi i tohjulede, med Heigenbilleder overmalede Gigger, der blev trukne af kraftige Muldyr, som gerne havde en hel Galanteributik af Kvaster, Bjælder og Spejle fordelt omkring paa Seletøjet. Vejen var paa flere Steder hugget igennem de gamle Lavamasser, der lige fra Ætnas Top og ned til Havet bedække Sletten i mange Miles Omkreds. Oven paa den ældste Lava ser man da Muldjord, over denne kommer igen Lava, saa igen Muldjord, og saa fremdeles i mange Lag. „For Tiden er der Jord oven paa Lavaen,“ plejer Befolkningen at sige. Denne lille Skorpe Jord er det da, som frembringer den Yppighed og bugnende Fylde, der har gjort Katanasletten til en af de rigeste og berømteste i Italien; og som et Eksempel paa, at det materielle Velvære her som overalt medfører den mere udviklede Kultur, mødte jeg — jeg tror for første Gang paa Sicilien — en lille Pige, der gik og læste i en Bog.

Ud paa Aftenen kom jeg til Catania, hvor jeg efter Aftale traf min Ven i „Grande Albergo“, et kolossalt Hotel, der ejedes af en overordentlig gemyttelig Sweitzer, med hvem vi passiarede Aftenen bort ved Vinflasken.

Det første, mit Øje faldt paa, da jeg den næste Morgen vaagnede, var til min glædelige Overraskelse det rygende Ætna, idet mit Vindue, eller rettere min Balkondør, var bleven staaende aaben om Natten. Jeg udregnede netop, hvor længe man vilde være om at naa op